

Átlagos napnak nézek elébe a birtokon. Sokáig alvás, aztán délelőtti séta a mezőn. Ekkor jut eszembe egy próféta, aki egyszer azt említette, hogy ő minden nap indításakor megnézi előbb a szellemvilágot, mielőtt a fizikaira kinyitná a szemét. Nos, ezt már egy kicsit lekéstem így a reggeli kakaó után, de azért talán most is jó ötlet kipróbálni. Belépek a képzeletembe miközben nyitott szemmel sétálgatok. Ma reggel mi zajlik szellemenben?

Sürgő-forgó mennyei lényecskéket látok. Talán angyalok, de könnyen lehet, hogy nem is mind az, hanem más szellemi lények is akadnak köztük. Fel-alá sertepernének mindenféle jóval megrakott tálcákkal. Nagy zsongás van az asztalsorok körül, afféle óriás rendezvényre készülhetnek. Aranynak tűnő, tükör simára fényezett kis tálalók sorakoznak a terítékek között, amelyeknek a búráját könnyedén le lehet kapni, és bele lehet szagolni azokba az illatos finomságokba, amelyek alattuk rejtőznek. Éppen bele is kotnyeleskedek az egyikbe, hogy megvizsgálhassam közelebről az egyik összeállítást. Kész kis kompozíciók készülnek a desszertekből.

Ezek igazi műalkotások. Elragadóak minden tekintetben. Szinte élnek. Egyszerre hatnak az összes érzékszervedre. Amit itt művelnek az ételekkel, az művészet. Egyetlen keksz szépsége is levehetne a lábamról. Ekkor megszólal egy hang mögöttem. Kicsit úgy érzem magam, mint akit rajtakaptak. Rögtön visszateszem a burát a kekszgyűjteményre.

- Itt vannak olyan virágfürtökkel díszített torták is, amelyek olyan szépek, hogy habár a szirmok marcipánból készülnek, azt hiheted, igaziak. De akár lehetnek élő növények az ételeken. Tudod, itt a mezei virágok is elég finomak!

- Tényleg! - juttatja eszembe az angyal az egyik olyan átélésemet, ahol Jézustól kapott csokrot megettem. - Mit csináltok ti egyébként? – ötlük fel bennem a kérdés a zsongást látva.

- Nagyon elfoglaltak vagyunk.

- Olyan, mintha le lennétek maradva, úgy igyekeztek.

- Dehogyan is! Olyan itt nem is lehetséges. Csak izgatottak vagyunk!

- Ez a bárány menyegzője dolog?

- Itt ez az egyetlen történés van. Ez egy örökkévaló lakodalom. Vagyis nem olyan dolog, ami majd egyszer lesz egy ponton, hanem az egyedüli esemény, ami van. Minden körül forog, erre mutat és ez örökké tart.

- De az még nem most lesz! Nem?

- Most?! - és kacagásban tör ki az angyal. Néhány barátja, aki hallja a felvetést, hasonlóan kuncog magában. - Mi az, hogy *most*? - És még inkább nevetnek. Olyannyira kirobbanóan, hogy nekem is kedvem támad becsatlakozni a körükbe. - Ez folyamatosan zajlik.

- Akkor miért rohantok?

- Nem érted? Nem azért sietünk, mert le vagyunk maradva. Mi akarjuk ezt csinálni, ebben leljük örömünket. Azt tesszük, ami jobban esik nekünk, mint bármi más. Az idő előttől ezen dolgozunk. Mindig is ezt akartuk előkészíteni. Azért sűrűnk ennyire, mert annyira izgatottá tesz bennünket, hogy részesei lehetünk ennek az ünnepnek.

- Akkor nem vagytok késésben?

- Szó sincs róla! – Ekkor egy másik angyal, aki valószínűleg az egész folyamatot felügyeli, félbeszakítja a cseverészést. Mindeközben megfigyelem a folyamatokat, és próbálom követni újdonsült barátomat munkája közben. Bár legtöbbször csak a szememmel sikerül, az is nem kevés kihívást jelent.

- Szükség lesz még egy tálcára azokból a kövirózsás muffinokból! - kiáltott oda beszélgetőtársamnak az egyik felügyelő.

- Nekünk ez a boldogság, hogy ezt tesszük. Jólesik, hogy tökéletesen alakítjuk ki a vacsorát. Örülünk, hogy gondoskodással végezhetjük. Kiváltság, hogy részt vehetünk abban, hogy minden tökéletes legyen a menyegzőre.

Közben jönnek-mennek a felszolgálók. Most valami ezüstös-fehéren csillogó tálaló készletet visznek egy gigantikus matt fehér tálcán az angyalok. Két, izmos férfira hasonlító alak végzi a nehéz munkát. Olyan ez a zsidongó készülődés, mint a rendezők valami eseményen a kapunyitás előtti órában.

- Érdekes, hogy ti is ilyen emberiek vagytok! Látszólag épp úgy néztek ki, mint én, csak valami sugárzik belőletek. Nyilván egyáltalán nem vagytok emberek, csak hasonlóan vagytok összerakva. Úgy látszik, hogy ez a dizájn nagyon tetszik a tervezőnek.

- Valóban! - kacag a két kigyúrt pakoló. Aztán könnyedén odébb libbennek, mintha csak az én kedvemért játszanák azt, hogy nagy erőfeszítések árán viszik az óriási, fehérarany készletet.

- Bár ha látnád, hogy mennyire dicsőséges vagy, valószínű nem lennél miattunk ennyire lenyűgözve. – ezen aztán elvihorásznak a nyüzsgő felszolgálók egy darabig. A szállító páros óvatosan lerakja a felszerelést középre. Aztán észreveszem, hogy számtalan ilyen kis központ van kialakítva az asztalsorok végtelenjében. Miután kifújják magukat, bizonyára csak a vicc kedvéért, egyikük felém fordul. Folytatja a beszélgetést onnan, ahol abbahagytam az előző angyallal.

- Mi akarjuk ezt csinálni. Nem „kell”, nem „jó lenne”, még csak nem is az, hogy „ez a feladatunk”, habár tényleg ezt adták nekünk. De sokkal inkább azért osztották ránk, mert élvezzük véghezvinni. És azért van ekkora örömünk ebben, mert ez a feladatunk. Ez oda-vissza igaz.

- Mi a különbség?

- Óh, ti nagyon félreértitek azt, amikor a király parancsol! A király azt az utasítást adja, hogy lehet öröme abban, amit csinál. Természetesen abban fogod leginkább kedved lelteni, ami az Ő akarata. Tehát a kettő egy. Te azt gondolod néha, hogy - és összekacsintanak egy poharakat rakosgató angyallal, aki belehallgat az eszmefuttatásba. - Szóval egy páran azt feltételezitek, hogy vannak az élvezetes dolgok és van Isten akarata. Mintha ez a kettő a skála két végét jelezné. Az a koncepció, hogy Isten akaratát végre kell hajtani bármilyen szenvedések közepette. Emellett vannak élvezetes dolgok, amiket csak nagyon ritkán szabad megélni, mert rendkívül károsak lehetnek. Csak a helyzet az, ennél nagyobb hazugság nincs a világon! – nem kis felháborodást is vélek felfedezni a hangjában. Leteszi maga mellé a kiürült tálcát, és hanyatt dől a széken. Tarkóján összekulcsolja a kezét miközben lábát a szemközti székre nyújtja.

- Nincs élvezetesebb dolog, mint azt csinálni, ami örömet okoz, mert abban Ő is gyönyörködik. És amiben a Király örömét leli, az egyenlő az Ő akaratával. Ennyire egyszerű az Ő akaratában lenni. Van, amikor úgymond parancsot ad. - és ismét idézőjelet mutat - De amikor felismered, hogy ez a legeslegjobb dolog, ami történhet veled, akkor kényszerítve érezd magad, hogy megtedd. Nem azért, mert valaki kívülről kötelez erre, hanem mert soha nem is vágnál másra. Szerintem komolyan újra kell értelmezned a Király vezetése témát!

- Megint jól összezavarsz. Hogy lehet, hogy már nem pörögsz annyira? Eddig úgy siettél, most meg elfekszel az egész közepette.

- Én nem fogok lemaradni semmiről. Sehonnán nem tudok elkésni. Mi mindig pont időben vagyunk.

- Időben? - füleli meg a többi angyal. Emiatt aztán az orruk alatt suttogva ismételtetni kezdik. - Időben! - Egy darabig megpróbálják eltakarni ezt a huncut mosolyt az arcukon, de egyre jobban kitör belőlük a nevetés. Végül az egész sürgölődő csapat hangos kacagástól visszhangzik. *Időben.* - Mi nem szalajtunk el semmit itt. Éppen ezért nem is sietünk. Csak annyira élvezzük, amit csinálunk, hogy izgatottságunkban sertepertelünk. Mielőtt megkérdeznéd; nem azért vagy szemtanúja ennek, mert meg kell értened a királyság munkamorálját. – közben felemeli a kezét, mintha idézőjelet formálna - Bármit is jelentsen ez a szakkifejezés nálatok... Szóval látnod kell, hogyan végezzük mi itt a dolgokat. De sokkal fontosabb megtapasztalnod, hogy miért úgy tesszük, ahogy. Mivel úgy tűnik, hogy minden pontosan, precízen és kifogástalanul készül, talán azt is gondolhatnád, hogy ezt kell leutánozni. Csak hogy mi nem az erőnket összekaparva, elhatározásból végezzük ezt kiválóan. Mi azért csináljuk ezt és így, mert ez okozza nekünk a legnagyobb örömet: Mindent a legnagyobb színvonalon előkészíteni és felszolgálni a Király menyegzőjén.

- Most mi történik, az előkészítés vagy felszolgálás?

- Mindkettő. Ez a menyegző időn túl van. Elég régóta zajlik és még nagyon sokáig fog tartani. Persze, nektek a korszak egy pontján lesz. Már mint az, amikor mind kollektíven megtapasztaljátok. Ettől függetlenül ez időn kívül szünet nélkül folyik és folyamatosan részt is lehet rajta venni. Igen, bármikor le lehet ülni az egyik lakodalmas asztalhoz és inni a menyegzői bort. Ez nem valamikorra van tartogatva. Mint amikor karácsony előtt nem lehet hozzányúlni a sütihez, hiába van egy csomó, mert az az ünnepre készült. Esküvő van örökké, ezért végtelen a lakoma is. Itt nem kell visszafogni magad, nálunk mindig van elég. Ez egy meghatározó szabály ebben a dimenzióban.

- Még két tálcat abból a kövirózsa formájából! Igen. – veti oda a legapróbb részletekre is figyelmes beszélgetőtársam egy kisebb angyalcsoportnak. Vidáman poroszkálnak a tálakkal, mintha játszanának azokkal. Olyanok, mint a gyerkőcök, akik segítenek a tálalásban és nagyon büszkék magukra, hogy valami fontosat tesznek. De az sem kizárt, hogy ők mennyben felnövő gyerekek, jut eszembe.

- Igen, jól látod, ők itt élnek. Elég korán kerültek ide. Mindenesetre nagy kedvük van a segíteshez. A sürgölődés közepette feltűnik azért, hogy van egy terület, amit rendszeresen elkerül az előkészítő csapat. Hamarosan sikerül kivennem a gyerekkupacot, akik egy elgurult tálca muffinon falatoznak a földön. Milyen boldogok az asztal alatt!

- Gyerekek, nincs kedvetek a terítéknél enni esetleg? – rázza meg a fejét kuncogva a főszervező. Összekent arccal, csokis mosollyal néznek fel az apróságok és kacagnak. Egyértelmű volt a válasz. A világ legjobb helyét találták meg a sürgés-forgás közepette.

- Szóval mi itt mind rendkívül ráérünk, és bárkinél jobban sietünk. - áll újra elé az angyal, akivel az itteni kalandom kezdődött. - Nagyon ráérünk, és nagyon sietünk egyszerre. Ez az egyik alapelve a királyság munkájának. Csak azért tesszük mindezt, mert ebben van a legnagyobb örömünk. Ha nem azért csinálod, amit csinálsz, mert semmit nem élveznél ennél jobban, akkor semmiképpen sem hajtod végre a Király akaratát. Mert a Király elsődleges parancsa, hogy örülj! *Ismét mondom, örülj!* Ha nem örömben történik, nem az Ő rendelését teljesíted. Szóval semmiképpen nem kell aggódnod amiatt, hogy miközben az Ő vezetését éled, aközben valami megterhelő dologban fogod magad találni, mert az úgymond Ő akaratán kívül esne automatikusan. Az erőltetés és erőlködés az egyáltalán nincs benne az akaratának körében. Ha mégis valami kellemetlenbe keverednél a Király utasításait követve, biztosíthatlak, nagyobb buli lesz belőle, mint bármi más klasszsnak tűnő ötlet. Az Ő öröme garantált a Királyság határain belül. Az pedig, már biztosan ezerszer hallottad; Igazság, békesség és öröm Szent Szellemmel. Ami ezen kívül van, az nem a Királyság területe, tehát oda nem is fog vezetni a Király.

- Azta! – ezen egy kicsit eltöprengek. Mire feleszmélek, kedves barátom épp pakolja a kiürült edényeket, majd szó nélkül elviharzik velük a hatalmas hímzett függöny mögé. Újra távolról látom a kavargó sokaságot. Ebben a dimenzióban minden ekörül forog. Mintha lekötne ez a menyegző dolog a menny összes erőforrását!

- Le is köti, valóban! - súgja a fülemben valaki, miközben elsuhan mellettem. Ahogy megfordulok, hogy lássam, ki hallotta meg a gondolataimat, egy angyalt pillantok meg a tömeg közepén. Épp most teszi le az óriási banánnal és virággal megpakolt tálcát. Ő lehetett az, ő tűnik csak új érkezőnek.

Ahogy szemlélem őket, az értésemre van adva pár dolog, amit senki nem mond nekem. Bármi közbevetés nélkül elkezdek felismerni összefüggéseket. Egész egyszerűen attól, hogy itt vagyok, megértésem lesz dolgokról.

Jézus és a Menyasszony újraegyesülését ünnepli. Már akkor ünnepelték, mielőtt szét lettek volna választva.

A Fiú az Atyából született, de nem akkor jött létre, amikor kilépett az Atyából, hiszen mindörökké benne volt. Atyában született, nincs kezdete, hanem öröktől fogva van. Mert az Atyában mindig benne létezik, csak van olyan, amikor kiválik onnan, hogy különálló személyként is kapcsolódhasson az Atyával. Csak úgy, ahogy mi is Krisztusban vagyunk, ezért mi is öröktől fogva vagyunk, és örökké leszünk. Egy *ideig* mi is csak Jézusban voltunk, aztán kiváltunk belőle a teremtéskor, hogy újra visszatérjünk belé. Különállóká váltunk, hogy megélhessük az újraegyesülést vele. Kettő lett az egyből, hogy aztán a kettőből újra egy lehessen. Ez természete az Atya és a Fiú kapcsolatának, Krisztus és a Menyasszony viszonyának, Jézus és az egyén közösségének és Ádám és Éva megteremtésének.

Nem is tudom megfogalmazni, mik kavarnak a fejemben. Mindenesetre kaptam egy képet arról, hogy úgy vagyunk egyek Jézussal, ahogy Ő egy az Atyával. Valami kezd derengeni abból, hogy hogyan származunk éppen úgy Jézusból, mint ahogy Jézus származik az Atyából. És hogyan egyesülünk mi úgy Jézussal, ahogy Jézus egyesül az Atyával, és hogy miért örökké tartó ennek az egyesülésnek az ünnepe. Az egység örökkévaló, ebből kifolyólag a különálló személyek újraegyesülése is örök. Ezért időtlen ez a menyegző. Csodás nap ez!

- Bizony nagyon csodás! - Visszhangozzák szerte a tisztáson, hallva gondolataimat.

- Ez az élet értelme! - szól az egyik kedves, fiatal fiúcskára hasonlító lény. - Én ember vagyok, bár sokat neveltek az angyalok. Én is itt nőttem fel. Úgyhogy bizonyos szempontból egészen angyali vagyok, szokták mondani. Majdnem össze lehet velük tévesztetni, mert sokszor úgy viselkedek, mint ők. Annyit tanultam tőlük! De megváltott vagyok, csak úgy, mint te. Itt ez a két fő kategória: a megváltottak és az angyalok. Hát... ha nagyon leegyszerűsíttem, legyen csak szellemi lények, és azok a teremtmények, akik meg vannak váltva. Talán ez egy picivel

közelebb van az igazsághoz, de még ez sem a teljes kép. Akár beszélgethetsz erről egy legokosabb személlyel is, ha szeretnél. Ő itt a kedvenc tanárom.

Erre előlépett egy nagydarab, izmos testfelépítésű, kedves arcú és rendkívül határozottnak kinéző teremtmény. Pont ilyennek képzelne el az ember egy igazi harcos angyalt.

- Te ki vagy? – szólítom meg önkéntelenül az óriást.

- Edgárnak hívnak. Nem vagyok harcos, legalábbis nem ez a fő profilom. – fűzi hozzá gondolataimra reagálva. - Elsősorban oktatok, általában korán ideérkező kicsi fiúkat. Bár nem állítom, hogy nem mutatok nekik pár jó kardforgatási trükköt egyszer-egyszer... - fűzi hozzá huncut csillogással a szemében - De alapvetően nem a hadseregben vagyok. Szeretek itt tanítani. – Ezen egy picit összezavarodok. - Most azon jár az agyad, hogy milyen jól betölteném a funkciómat harcos angyalként, ha már így vagyok összerakva. De sajnos ez nem így működik errefelé. Néhányan a legfélelmetesebb angyalok közül vékony, törékeny, szende kislányra hasonlítanak. Itt a testfelépítés - és idézőjelet rajzol a kezével - az nem éppen meghatározó a küldetés tekintetében. Szóval én ezekkel a karokkal - néz magára Edgár - hihetetlenül jól elvagyok a tanítással, miközben Selly egyik legrettegettebb katona, akit a szellemvilág ismer.

Ekkor előáll a láthatatlanból egy női alak, szinte áttetsző testtel. Finom szövésű ruhája alatt majdcsak teljesen keresztül lehet látni lebegő testén. Kedvesen mosolyog, tekintete csaknem összeolvad a széllel, susogva lebegnek fürtjei szeme körül.

- Kicsit hasonlít Szent Szellemre. Olyan, mintha mindenhol lenne, alig lehet meghatározni hol látom épp.

- Micsoda bók! – kacsint a nagydarab a lányra. Nem sokáig bírják kacagás nélkül megjegyzésem. - Tehát ő itt Selly, az egyik legerősebb harcos. Alig észrevehető, mégis az ellenség óriási hordáit tudja egyetlen kardcsapással megsemmisíteni. Néha csak egyetlen lehelettel lerendez egy küldetést, vagy pusztán azzal, hogy megjelenik. Láthatóvá teszi magát és megvakul egy egész hadtest. Pontosan azért ennyire veszélyes, mert nem lehetetlen kitalálni, hogy éppen min ügyködik, annyira sejtelmes. Egyszer itt van. Majd hirtelen feltűnik a tartomány másik végében. Néha több helyen egyszerre. Teljesen összezavarja az ellenséget. Sosem tudják kiismerni vagy felkészülni rá.

- Hát, örülök, hogy megismertelek Selly.

Az angyallány mosolyog, és kissé meghajol köszönésképpen.

- Nyugodtan menj vissza, ha szeretnél! – ragadja meg a kezem az izmos angyal.

Nyilvánvalóan érezte, hogy kezdek túladagolódni az itteni dolgokkal.

- Igen, épp azon tűnődök, hogy elég információt kapott a kis fejecském. Idő kell a feldolgozáshoz. Örültem, hogy találkoztunk! Egészen biztos, hogy látjuk még egymást.

- Így van! – mondják egyszerre, bár Selly hangja inkább levelek zizegésére hasonlít. Lányangyal éppen megfordulni látszik, mint aki indulni készül, de abban a pillanatban már el is párolog.

- Ő ilyen. - Mosolyog bajsza alatt Edgár. Majd ő is a kezébe kap egy szivárványszínű sütit, és elkezdi szeletelni, hogy valami új elrendezést kipróbálhasson belőle.

Érzem, hogy hamarosan kilépek ebből a képből. Egyre távolodva figyelem, ahogy ügyeskedik az asztal körül. Közben mintha valamilyen mély mennyei igazságot tanítana a süteményszeletek rakosgatása alatt annak a fiúcskának, de azt már nem hallom.

Halkan ropognak a száraz gazok a talpam alatt, ahogy jövök le a dombról. Milyen szépen csillognak a fűszálak a délelőtti napsütésben! Élednek a lepkék és a rovarok is, ahogy melegszik a levegő. Zsongnak, mint a mennyei asztalok között az angyalok. Egyre inkább életre kel a rét. Mélyet szippantok a friss fű illatú levegőből. Valóban nem rossz gyakorlat belekukkantani a magasabb dimenzió folyamataiba így a napi rutin elején.